

Arrest

nr. 188 829 van 23 juni 2017
in de zaak RvV X / VK

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 juni 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij betekend op 9 juni 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Servische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op [...] 1985.

Verzoekende partij huwde met de heer R. van Nederlandse nationaliteit. Zij verkreeg een verblijfsrecht in Nederland.

Op 27 mei 2003 beviel verzoekende partij van een zoon L.R., eveneens van Nederlandse nationaliteit.

Bij beschikking van de rechtbank van Breda van 19 augustus 2008 werd haar minderjarige zoon onder toezicht gesteld en sinds maart 2009 werd het kind uit huis geplaatst.

Op 20 november 2009 overleed de echtgenoot van verzoekende partij en vader van L.R, volgens verzoekende partij vermoedelijk als gevolg van een drugsproblematiek.

In 2010 verkregen familieleden van verzoekende partij in België een verblijf, zoals de ouders, zussen en broer. Thans, naar info van de verwerende partij ter terechtzitting in de zaak met rolnummer RvV 206 080, beschikken deze familieleden over een C-kaart.

Bij beschikking van 22 september 2011 heeft de rechtbank te Middelburg verzoekende partij uit het ouderlijk gezag over haar minderjarige zoon ontheven. Verzoekende partij behield een bezoekrecht.

Op een onbepaald ogenblik komt verzoekende partij naar België.

Op 14 oktober 2012 kreeg verzoekende partij van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) het bevel om het grondgebied te verlaten en kreeg zij eveneens een inreisverbod van drie jaar.

Bij besluit van 11 november 2013 werd de Nederlandse verblijfsvergunning geldig tot 20 oktober 2013 met terugwerkende kracht vanaf 12 augustus 2011 ingetrokken, daar uit de gemeentelijke basisadministratie gebleken was dat verzoekende partij sedert 12 augustus 2011 was uitgeschreven uit Nederland.

Op 12 april 2015 kreeg verzoekende partij van de gemachtigde opnieuw het bevel het grondgebied te verlaten.

Op 5 mei 2015 kreeg verzoekende partij van de gemachtigde opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 november 2015 kreeg verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Op 4 november 2015 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Tegen deze beslissing diende verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest met nr. 163 764 van 9 maart 2016 vernietigde de Raad het inreisverbod van 4 november 2015.

Op 10 november 2015 richtte de gemachtigde een "*readmissie*" aanvraag aan de Servische autoriteiten die op 17 november 2015 hiervoor hun akkoord gaven.

Op 17 november 2015 werd eveneens een informatieaanvraag tot overname gericht aan de Nederlandse verbindingssambtenaar die op 20 november antwoordde dat: "*Nederland niet verantwoordelijk is voor de overname van verzoekende partij, daar zij sinds 12 augustus 2011 niet meer in het bezit is van een geldige Nederlandse verblijfsvergunning.*"

Op 25 november 2015 repatrieerde de gemachtigde verzoekende partij onder escorte naar Belgrado.

Op onbekende datum keerde verzoekende partij terug naar België.

Verzoekende partij pleegde zowel voor als na haar repatriëring verschillende openbare ordefeiten, in hoofdzaak diefstallen in het kader van haar drugsproblematiek.

Op 8 juni 2017 nam de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende verzoekende partij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, gekend onder het rolnummer RvV 206 080.

Op dezelfde datum nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : R.

voornaam : M.

geboortedatum : 31.03.1985

geboorteplaats : P.

nationaliteit : Servië

In voorkomend geval, ALIAS:

B. M., geboren op [...]1985

B. D., geboren op [...]1985

M. Z., geboren te P. op [...]1985 van Servische nationaliteit

M. Z., geboren op [...]1985 van Joegoslavische herkomst

R. M., geboren op [...]1985

R. T., geboren op [...]1985

R. T., geboren op [...]1985

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.06.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of,

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene die op 25.11.2015 naar Servië-Montenegro werd gerepatriëerd en op een onbekend moment terug is gekeerd naar België heeft niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal (PV AN.12.LB.69999/2017 van PZ Antwerpen. Verder blijkt het dossier van betrokkene dat sinds haar terugkeer naar België ten laste van betrokkene volgende processen verbalen werd opgemaakt: PV AN.12.LB.094562/2016 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal, PV AN.22.LB.135035/2016 door PZ Antwerpen wegens aanmatiging en PV AN.12.LB.000544/2017 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal.

Bovendien heeft betrokkene voor haar repatriëring naar haar land van herkomst ook inbreuken gepleegd op de openbare orde. In de periode 2012 tot 2015 werden er ten laste van betrokkene 6 PV's opgemaakt wegens volgende feiten: aanmatiging, gewone diefstal, zware diefstal en opzettelijke slagen en/of verwondingen, allen door PZ Antwerpen.

Gezien de recidive, de recentheid en de veelvuldigheid van de feiten blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene die op 25.11.2015 naar Servië-Montenegro werd gerepatriëerd en op een onbekend moment terug is gekeerd naar België heeft niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal (PV AN.12.LB.69999/2017 van PZ Antwerpen. Verder blijkt het dossier van betrokkene dat sinds haar terugkeer naar België ten laste van betrokkene volgende processen verbalen werd opgemaakt: PV AN.12.LB.094562/2016 door PZ

Antwerpen wegens gewone diefstal, PV AN.22.LB.135035/2016 door PZ Antwerpen wegens aanmatiging en PV AN.12.LB.000544/2017 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal.

Bovendien heeft betrokkene voor haar repatriëring naar haar land van herkomst ook inbreuken gepleegd op de openbare orde. In de periode 2012 tot 2015 werden er ten laste van betrokkene 6 PV's opgemaakt wegens volgende feiten: aanmatiging, gewone diefstal, zware diefstal en opzettelijke slagen en/of verwondingen, allen door PZ Antwerpen.

Gezien de recidive, de recentheid en de veelvuldigheid van de feiten blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Het feit dat betrokkene in Nederland een zoon L. R. (°27.05.2003) heeft met wie zij een omgangsrecht heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Uit de informatie van de verbindingsambtenaar Nederland (dd 27.11.2015) blijkt dat betrokkene zoon reeds in 2009 uit het huis werd geplaatst wegens de preciaire gezinssituatie en dat betrokkene sinds januari 2015 haar zoontje niet meer bezocht. Uit het verslag van de politie (mail 08.06.2017) blijkt bovendien dat betrokkene haar zoon de laatste twee jaar niet meer heeft bezocht en dat enkel haar ouders contact onderhouden met haar zoon.

Ook het feit dat betrokkenes ouders en zus in België verblijven geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met haar zoon, haar ouders en zus. Bovendien kunnen betrokkenes ouders en zus haar steeds bezoeken in Servië. Gelet op de herhaling van deze feiten en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

V. D. V. A., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Brussel, 08.06.2017"

Bij beschikking van de Raad van 20 juni 2017 werd de zaak doorverwezen naar de verenigde kamers van de Raad.

2. Over het voorwerp van het verzoek en de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen en tevens ter terechtzitting een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing ingediend volgens de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid. Zij citeert artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Verwerende partij stelt dat uit de voormelde bepaling niet kan afgeleid worden dat een vreemdeling de procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden tegen een beslissing die niet als een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd. Zij acht deze procedure voorbehouden voor gevallen waarin er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Verzoekende partij is van oordeel dat een inreisverbod eveneens moet kunnen aangevochten worden in de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid nu deze beslissing een *accessorium* is van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. *In casu* werd eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 8 juni 2017 aangevochten.

2.2. Artikel 39/82, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

Nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk opgeroepen, wordt de schorsing bevolen bij gemotiveerde uitspraak van de voorzitter van de geadieerde kamer of van de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen. In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

Paragraaf 4, tweede lid van dezelfde bepaling luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De Raad wijst er eveneens op dat deze bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd door artikel 185 van de wet van 15 september 2006 (BS 6 oktober 2006 (eerste uitg.)) en dat deze in werking is getreden op 1 december 2006 (zie art. 243, lid 3 van deze laatste wet). Hij stipt eveneens aan dat § 4 gewijzigd werd door artikel 11 van de wet van 6 mei 2009 (BS 19 mei 2009), vervolgens door artikel 22 van de wet van 8 mei 2013 (BS 22 augustus 2013). Deze laatste versie trad in werking op 1 september 2013. De Raad stelt eveneens dat artikel 28 van dezelfde wet voorzag in een overgangsbepaling. Tenslotte noteert de Raad dat §2, lid 1 eveneens werd gewijzigd door artikel 5, 1° van de wet van 10 april 2014 (BS 21 mei 2014) en dat zijn §4, lid 2 vervangen werd door artikel 5, 2° van dezelfde wet. Wat betreft de redenen die de wetgever ertoe hebben aangezet om deze wijzigingen aan deze bepalingen door te voeren, verwijst de Raad naar de relevante voorbereidende werken (zie aldus *Parl. St. Kamer, 2005-2006, 51-2479; Parl. St. Kamer, 2008-2009, 52-1787 ; Parl. St. Kamer, 2012-2013, 53-2556 ; Parl. St. Kamer, 2013-2014, 53-3445*).

Vervolgens stelt de Raad vast dat het verzoek om een gewone schorsing van de tenuitvoerlegging van akten, die conform artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor vernietiging, moet ingediend worden conform artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet en dit binnen de termijnen voorzien in artikel 39/57, §1, lid 1 en 2, van dezelfde wet (dertig of vijftien dagen). Bovendien stelt de Raad vast dat een specifieke termijn (van vijf of tien dagen) voorzien is in artikel 39/57, §1, lid 3, van de Vreemdelingenwet, wanneer de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing vraagt in uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit een analyse van de rechtspraak van de Raad betreffende artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet blijkt dat er controverse bestaat omtrent het toepassingsgebied van deze bepaling en dat er thans twee interpretaties van deze bepaling naast elkaar bestaan.

Een eerste lezing leidt uit artikel 39/82, §1, van de Vreemdelingenwet een algemene bevoegdheid van de Raad af om te oordelen over een verzoek tot schorsing die in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend, en dit tegen elke akte die vatbaar is voor vernietiging, waaronder bv. een inreisverbod, een visumweigering (...), zonder dat de specifieke termijn voorzien in artikel 39/57, §1, lid 3, van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Volgens deze lezing heeft artikel 39/82, §4, lid 2, van dezelfde bepaling enkel als voorwerp om de voorwaarden te verduidelijken - waaronder de termijnen, waaraan de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is - moet beantwoorden om een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing in uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen (in deze zin RvV 28 juli 2014, nr. 127 514; RvV 18 augustus 2015, nr.150 974; RvV 11 april 2016 nr.165 490; RvV 21 april 2016 nr. 166 234; RvV 26 oktober 2016, nr. 176 899). Deze lezing houdt in dat de vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, over een specifieke termijn van tien of vijf dagen beschikken om hun verzoek tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, terwijl de vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van om het even welke andere akte vatbaar voor vernietiging, niet gehouden zijn aan zulke specifieke termijn voor het indienen van een verzoek tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit een tweede lezing blijkt dat overeenkomstig artikel 39/82, §4, lid 2, van de Vreemdelingenwet, een vordering tot schorsing, volgens de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, enkel kan ingediend worden door een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is en dit binnen de specifieke termijn voorzien in artikel 39/57, §1, lid 3, van de Vreemdelingenwet. Volgens deze interpretatie kan geen enkele andere beslissing (inclusief een inreisverbod, een visumweigering, ...) beslecht worden door de uitzonderlijke procedure in hoogdringendheid (in deze zin RvV 24 april 2015, nr. 144 128; RvV 6 juli 2015, nr.149 140; RvV 1 februari 2016, nr.161 135; RvV 3 februari 2016, nr. 161 335; RvV 4 maart 2016, nr.163 536; RvV 11 mei 2016, nr. 165 207; RvV 17 juni 2016, nr.170 076; RvV 29 september 2016, nr.175 553).

De vraag stelt zich aldus of deze laatste interpretatie van het artikel 39/82 de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet miskent, wanneer een vordering tot schorsing, volgens de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, niet mogelijk zou zijn van elke administratieve akte die vatbaar is voor vernietiging die valt onder de bevoegdheid van de Raad, maar enkel mogelijk is in de hypothese voorzien bij artikel 39/82, §4, lid 2, van de Vreemdelingenwet, van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is.

Het Grondwettelijk Hof is reeds gevat in een vernietigingsberoep betreffende bepaalde aspecten van artikel 39/82, § 4, lid 2, van de wet van 10 april 2014, maar de interpretatie ervan maakte geen deel uit van het beroep (zie Grondwettelijk Hof 27 januari 2016, nr. 13/2016 in het bijzonder de punten B.16 tot B.21).

Nu de ontvankelijkheid van een beroep van openbare orde is, meent de Raad dat op grond van artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, het aangewezen is om ambtshalve de volgende prejudiciële vraag te stellen:

“Schendt artikel 39/82, §1 en § 4, 2e lid van de Wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, in de mate dat een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid enkel zou kunnen ingediend worden door vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en niet door vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een andere akte van een administratieve overheid vatbaar voor vernietiging op grond van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet?”

Het Arbitragehof heeft reeds geantwoord op een gelijkaardige vraag gesteld door de Raad van State (zie Arbitragehof 24 november 2004, nr. 191/2004), maar de Raad oordeelt dat het wetgevend kader en de zaak in kwestie verschillend zijn, wat rechtvaardigt dat de hierboven vermelde vraag gesteld wordt.

De Raad stelde de voormelde prejudiciële vraag reeds bij arrest nr. 179 109 van 8 december 2016. Echter, bij beschikking van 7 juni 2017 besliste het Grondwettelijk Hof de zaak van de rol te schrappen nu de Raad bij arrest nr. 184 913 van 30 maart 2017 de vordering tot schorsing bij UDN en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen had verworpen en zijn rechtsmacht had uitgeput.

Omwille van de korte termijn waarbinnen de Raad, gelet op artikel 39/82 §4 vijfde lid, van de Vreemdelingenwet in principe over onderhavig beroep uitspraak moet doen, veroorlooft de Raad zich om, gelet op de wil van de wetgever dat geschillen als het voorliggende versneld worden beslecht, het Grondwettelijk Hof uit te nodigen de verkorting van zijn termijnen van rechtspleging zoals voorzien in de artikelen 85, 87, 89 en 89*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof te overwegen.

2.3. Waar beide partijen reeds ingaan in hun betoog op het al dan niet bestaan van het uiterst dringende karakter van de huidige vordering, heeft dit aspect betrekking op een van de drie cumulatieve voorwaarden die dienen vervuld te zijn alvorens de Raad kan overgaan tot het schorsen van de tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel op grond van artikel 43, §1 eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *iuncto* artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Thans beoogt

de Raad echter in de fase van de ontvankelijkheid van de vordering aan het Grondwettelijk Hof de voormelde prejudiciële vraag voor te leggen teneinde rechtszekerheid te krijgen over de juiste draagwijdte van artikel 39/82, §1 en § 4, 2e lid, van de Vreemdelingenwet en dus over de vraag of een maatregel die geen verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel is waarvan de tenuitvoerlegging imminent is - of ze nu kan beschouwd worden als het *accessorium* ervan of niet - kan worden aangevochten in een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Thans gaat de Raad bijgevolg niet over tot uitspraak aangaande het uiterst dringende karakter, noch aangaande de overige twee cumulatieve voorwaarden.

Bijgevolg is het gepast de debatten te heropenen en de procedure te schorsen in afwachting van het antwoord van het Grondwettelijk Hof.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUITEN DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De debatten worden heropend.

Artikel 2

De volgende prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 39/82, §1 en § 4, 2e lid van de Wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, in de mate dat een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid enkel zou kunnen ingediend worden door vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en niet door vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een andere akte van een administratieve overheid vatbaar voor vernietiging op grond van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet?”

Artikel 3

Conform artikel 30 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof zijn de procedure en de termijnen van procedure en verjaring geschorst tot de datum waarop het arrest van het Grondwettelijk Hof ter kennis wordt gebracht van de Raad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting van de verenigde kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23 juni tweeduizend zeventien door:

mevrouw E. Maertens,
mevrouw N. Reniers
mevrouw M. Ekka

kamervoorzitter,
kamervoorzitter,
kamervoorzitter,

mevrouw J. Camu
de heer J.- C. Werenne
mevrouw A. Maes

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE COOMAN,

hoofdgriffier.

E. MAERTENS

N. RENIERS

M. EKKA

J. CAMU

J.-C. WERENNE

A. MAES

De griffier

C. DE COOMAN